

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.X

Dosar nr.X/2011*

Ședința publică de la X 2015

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
	- Judecător
.X.	- Magistrat asistent

*****

S-a luat în examinare recursul declarat de SC X SRL prin lichidator judiciar X împotriva Sentinței nr. X din 17 X 2014 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, prin consilier juridic X și intimata-chemată în garanție SC X SRL, prin avocat X, lipsind recurenta-reclamantă SC BX SRL prin lichidator judiciar X.

Procedura legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul-asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termenul prevăzut de art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, fiind scutit la plata taxelor judiciare de timbru.

Constatând că nu mai sunt chestiuni prealabile de discutat, acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursul formulat.

Reprezentanta intimatei-pârâte solicită respingerea recursului ca neîntemeiat, menținerea soluției pronunțată ca temeinică și legală. Depune la dosar concluzii scrise.

Intimata-chemată în garanție, prin apărător, solicită respingerea recursului ca nefondat menționând că în motivarea

recursului nu sunt aduse critici hotărârii pronunțată de instanța de fond sub aspectul respingerii cererii de chemare în garanție, considerând că hotărârea a intrat în puterea lucrului judecat.

Precizează că sunt doar două motive de recurs, unul privind respingerea cererii de încuviințare a expertizei contabile iar cel de al doilea motiv pe considerentul că instanța nu a înțeles corect motivele formulării contestației în nici unul dintre motive nefăcând referire la respingerea capătului de cerere privind chemarea în garanție a intimatei.

În măsura în care Înalta Curte va considera că hotărârea a fost criticată și sub aspectul respingerii cererii de chemare în garanție, intimata solicită respingerea recursului considerând că instanța, în mod corect și legal, a respins cererea de chemare în garanție menționând că din probatoriul administrat în dosar nu reiese că ar fi existat vreun raport comercial între cele două societăți sau o obligație legală a intimatei-chemate în garanție de a răspunde pentru obligații fiscale stabilită în sarcina recurentei, cum este reglementat de art.60 alin.(1) Cod procedură civilă.

Cu privire la susținerile recurentei-reclamante în sensul că nu ar intra în sarcina ei obligațiile fiscale stabilite de a vira impozitul pentru societatea americană la bugetul de stat, ci în sarcina intimatei-chemate în garanție, menționează că nu există nici un înscris care să dovedească calitatea de reprezentant fiscal al societății americane.

Mai arată că dispozițiile art.30 alin.(1) din Codul fiscal, în vigoare la momentul încheierii contractului de vânzare cumpărare, spun că orice persoană străină este obligată să plătească impozit pentru proprietăți imobiliare vândute în România, iar cel care are obligația să vireze la bugetul statului, este cumpărătorul.

Consideră că în mod corect instanța de fond a respins încuviințarea efectuării expertizei contabile care să verifice contabilitatea intimatei-chemate în garanție, care nu avea legătură cu recurenta-reclamantă.

Concluzionând, solicită respingerea recursului ca nefondat pentru motivele prezentate, pe larg, în concluziile scrise pe care le depune la dosarul cauzei.

Cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art.150 Cod procedură civilă, reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal sub nr. X/2011 din X.2011, reclamanta SC BX SRL a solicitat în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - X anularea Deciziei nr. 334/2010 privind soluționarea contestației având ca obiect obligațiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspecția fiscală nr. 23 din X.2010 și a Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr. X.2010, emise în baza Raportului de inspecție fiscală nr.X încheiat la data de X.2010.

De asemenea, în cuprinsul acțiunii reclamanta a arătat că formulează și cerere de chemare în garanție a SC X SRL.

Prin întâmpinarea depusă de chemata în garanție SC X SRL s-a solicitat respingerea cererii de chemare în garanție.

Pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a formulat concluzii scrise prin care a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

Prin Sentința civilă nr. X.2012 au fost admise excepțiile inadmisibilității, fiind respinsă contestația și cererea de chemare în garanție, ca inadmisibile.

Prin Decizia nr. X.2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul declarat de reclamantă și a dispus casarea sentinței atacate cu trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

Cauza a fost înregistrată spre rejudecare la Curtea de Apel .X. -Secția a VIII-a CAF sub nr. X/2011* din X.2014.

În urma solicitării unor lămuriri din partea instanței, reclamanta a depus la data de 03.11.2014 o precizare a acțiunii prin care a arătat că acțiunea este întemeiată pe dispozițiile art. 218 alin. 1 Cod procedură fiscală iar prin cererea de chemare în garanție a solicitat ca instanța să oblige chemata în garanție să plătească ANAF suma stabilită prin actul de control întrucât această obligației îi revenea în calitate de reprezentant fiscal al .X. Inc.

Prin Sentința nr. X 2014 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal s-a respins acțiunea formulată de reclamanta S.C. X SRL, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - X și cererea de chemare în garanție formulată de chemata în garanție SC X SRL, ca nefondate.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că în urma contestării Raportului de inspecție fiscală nr. X.2010 s-a emis Decizia de impunere nr. X2010 prin care au fost stabilite în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare în cuantum total de X lei reprezentând X lei impozit pe venituri obținute de nerezidenți și X lei majorări de întârziere aferente; X lei impozit pe venituri din dividende distribuite persoanelor fizice și X lei majorări de întârziere aferente; X lei impozit pe profit stabilit suplimentar de inspecția fiscală și X lei majorări de întârziere și penalități aferente; X lei taxă pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată și X lei majorări de întârziere aferente.

Împotriva sumelor stabilite suplimentar de inspecția fiscală, reclamanta a formulat contestație administrativă, înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală - X sub nr. X.2010.

Prin Decizia nr. 334/2010 emisă de ANAF - X a fost respinsă ca neîntemeiată contestația reclamantei în ceea ce privește suma totală de X lei reprezentată de impozit pe venituri obținute în România de nerezidenți, TVA, impozit pe profit suplimentar și majorări de întârziere aferente.

Prin aceeași decizie s-a dispus suspendarea soluționării contestației reclamantei în ceea ce privește suma de X lei, reprezentată de X lei impozit pe venituri din dividende distribuite persoanelor fizice și X lei majorări de întârziere aferente.

Prin acțiunea de față reclamanta a solicitat anularea Deciziei de soluționare a contestației nr. X.11.2010 emisă de ANAF - X în ceea ce privește obligațiile fiscale stabilite în sarcina reclamantei cu titlu de impozit pe profit, impozit pe venituri obținute în România de nerezidenți și taxa pe valoarea adăugată.

În ceea ce privește impozitul pe profit în sumă de X lei și majorările de întârziere și penalitățile aferente în sumă de X lei, prima instanță a reținut că această sumă are două componente suma de X lei impozit pe profit suplimentar și X lei majorări de întârziere aferente; suma de X lei impozit pe profit suplimentar și X lei majorări de întârziere aferente.

Pentru suma de X lei impozit pe profit suplimentar și 3X5 lei majorări de întârziere organul fiscal s-a apreciat că reclamanta SC X SRL avea obligația de a reține și a vira impozitul aferent veniturilor în sumă de X lei obținute de persona juridică străină X, sumă pe care reclamanta a achitat-o acestei persoane în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3X10.2007 de BNPA X și X, potrivit art 30 alin. 1, 3 și 4 din Codul fiscal și pct. 891 și 892 din Normele metodologice aprobate prin HG nr. 44/2004.

Prin contractul de vânzare-cumpărare reclamanta SC X SRL a cumpărat de la persoanele fizice X și X terenul situat în .X., str. C.F. X, nr. X Sector X pentru prețul de X lei, iar de la SC X, persoană juridică americană cu sediul în SUA, X, X, Regiunea X, construcția S+D+8 - 11 E, nefinalizată, edificată pe terenul de mai sus, pentru prețul de X lei (echivalentul a X euro).

Față de dispozițiile legale invocate, s-a constatat că reclamanta are obligația de a reține impozitul calculat din veniturile plătite și de a vira impozitul reținut la bugetul de stat, în sumă de 16% din prețul achitat.

S-a apreciat neîntemeiată critica reclamantei că suma virată către .X. Inc ar fi reprezentată o cheltuială pentru reclamantă, astfel că nu putea fi supusă impozitului pe profit, întrucât impozitul pe profit stabilit suplimentar nu este aferent veniturilor reclamantei, ci veniturilor realizate de persoana juridică străină .X. Inc, cu privire la care reclamanta avea obligația, potrivit art. 30 alin. 4 din Codul

fiscal de a reține impozitul calculat din veniturile plătite și de a vira impozitul reținut la bugetul de stat.

Apărarea reclamantei în sensul că respectiva construcție a fost realizată de o asocieră în participație, trebuind luate în considerare și cheltuielile făcute pentru realizarea construcției și care sunt înregistrate în contabilitatea SC .X. SRL, sunt neîntemeiate, întrucât din cuprinsul contractului de vânzare-cumpărare rezultă că vânzătorul construcției este X, persoană juridică americană, fără a se face referire la vreo asocieră în participație.

De asemenea, s-a avut în vedere că pentru a fi aplicabile prevederile art. 28 din Codul fiscal referitoare la asocieri în participație era necesară înregistrarea asociației la autoritatea fiscală competentă.

S-a reținut că aceste cheltuieli nu au fost înregistrate în contabilitatea persoanei juridice americane X, ci în contabilitatea X.

S-a arătat în hotărârea atacată că nu au fost respectate dispozițiile art. 30 din Codul fiscal menționate mai sus, cu privire la obligația reclamantei de a se asigura că respectiva persoană juridică străină are un reprezentant fiscal declarat în România și este înregistrată ca plătitoare de impozit în România.

Curtea de apel a apreciat că în mod legal și temeinic, organele fiscale au stabilit în sarcina reclamantei obligația de a achita suma de X lei impozit pe profit suplimentar, precum și suma de X lei majorări de întârziere aferente.

În ceea ce privește suma de X lei impozit pe profit suplimentar și .X. lei majorări de întârziere aferente, s-a reținut că aceasta a fost stabilită pentru suma de X lei reprezentând comision achitat de reclamantă către X. în baza contractului de intermediere servicii imobiliare nr. X.2007 și pe care organele fiscale au considerat-o nedeductibilă întrucât nu a fost efectuată în scopul realizării de venituri impozabile, contractul de intermediere fiind încheiat ulterior tranzacției ce a făcut obiectul intermediării.

Cu privire la acest impozit, Curtea s-a avut în vedere că reclamanta nu a invocat vreun motiv de nelegalitate.

În ceea ce privește suma de X lei impozit pe venituri obținute de nerezidenți și X lei majorări de întârziere aferente, s-a arătat în considerentele sentinței atacate că organele fiscale au avut în vedere sumele achitate de reclamantă către X. în baza contractului de intermediere nr. X.2007, și cu privire la care reclamanta avea obligația de a reține impozitul pe venituri și de a-1 vira la bugetul de stat, având în vedere calitatea de plătitor a unui venit impozabil către un nerezident, potrivit art. 115 alin. 1 lit. f și art. 116 alin. 1 și alin. 2 lit. c din Codul fiscal.

Instanța a reținut aceleași argumente ca la analiza sumelor stabilite în sarcina reclamantei cu titlu de impozit pe profit.

În ceea ce privește suma de X lei taxă pe valoarea adăugată stabilită suplimentar de plată și X lei majorări de întârziere aferente, prima instanță a reținut, raportat la dispozițiile art. 133 alin. 2 lit. g pct. 14 și art. 150 alin. 1 lit. b din Codul fiscal și art. 125 ind. 1 alin. 2 lit. b din Codul fiscal că nu s-a făcut vreo dovadă că persoana juridică americană X ar îndeplini condițiile prevăzute mai sus pentru a fi considerată persoană stabilită în România.

În ceea ce privește cererea de chemare în garanție formulată de reclamantă împotriva chematei în garanție SC X SRL, instanța de fond a apreciat că o astfel de cerere este nefondată întrucât nu există nici un temei legal pentru ca sumele stabilite de organele fiscale cu titlu de obligații fiscale în sarcina reclamantei, să fie achitate de chemata în garanție.

S-a constatat că între reclamantă și chemata în garanție nu există vreun raport juridic contractual sau de altă natură în temeiul căruia chemata în garanție să răspundă pentru obligațiile fiscale stabilite în sarcina reclamante și că, în altă ordine de idei, instanța nu are competența de a schimba debitorul fiscal dintr-un act administrativ fiscal.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen, motivat reclamanta pentru nelegalitate și netemeinicie.

Motivele de recurs se încadrează în dispozițiile art.304 pct.9 Cod procedură civilă invocându-se greșita aplicare a legii în ceea ce privește soluția de respingere a acțiunii și de menținere pe fond a

deciziei administrative nrXI.2010 prin care au fost respinse contestațiile formulate împotriva deciziilor nr.23 și 24 din 14.05.2010.

Primul vizează faptul că în mod greșit s-a însușit faptul că societatea recurentă avea obligația de a reține și vira la bugetul de stat impozitul pe profit realizat de X, persoană juridică străină, deoarece avea reprezentat fiscal, societatea juridică română X SRL, chemată în garanție, calitatea asumată prin contractul de asociere în participațiune având ca obiect construcția unui imobil.

În cauză fiind vorba de un contract de asociere în participațiune, societatea chemată în garanție a avut obligația de a ține evidența contabilă pe perioada asocierii și de a îndeplini obligațiile fiscale ale fiecărui asociat, inclusiv a persoanei juridice străine.

Se arată că în cauză recurenta-reclamantă nu avea obligația de a reține și vira la bugetul de stat impozitul pe profit realizat de X persoană juridică străină, deoarece în baza controlului de asociere, dar și în baza art.34 din Codul fiscal, norme care reglementează domeniul fiscal, chemata în garanție respectiv SC X SRL a avut calitatea de reprezentat fiscal, calitate asumată în contractul de asociere în participațiune, în baza căruia chematele în garanție avea obligația de a ține evidența contabilă și a îndeplini obligațiile fiscale ale fiecărui asociat inclusiv a persoanei juridice străine.

În raport de acest aspect se solicită admiterea recursului și modificarea sentinței atacate în sensul admiterii contestației astfel cum a fost formulată și anularea deciziilor administrative contestate.

Al doilea aspect de nelegalitate privește greșita stabilire a cuantumului impozitului pe profit datorat bugetului de stat. Se arată că impozitul pe profit nu a fost corect stabilit de organele fiscale. Acesta a fost stabilit la valoarea de vânzare și nu la diferența dintre valoarea de editare a imobilului și valoarea realizată, iar instanța de fond în mod greșit a respins proba cu excepția contabilă. Utilitatea acestei probe privește stabilirea corectă a cuantumului impozitului pe profit și în raport de evidențele din contabilitatea

chematei în garanție care în opinia recurentei a avut calitatea de reprezentant fiscal.

În raport de acest aspect de nelegalitate se solicită admiterea recursului și casarea sentinței atacate cu trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe pentru efectuarea unei expertize contabile cu obiectivele menționate în prezenta cerere de recurs.

La dosar intimata chemată în garanție și pârâta ANAF au depus concluzii scrise în care au solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Analizând recursul declarat în raport de motivele invocate, Curtea îl apreciază pentru următoarele considerente ca nefondat în cauză nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.304 pct.9 Cod procedură civilă.

Soluția de respingere a acțiunii principale și a cererii de chemare în garanție este dată cu aplicarea corectă a legii, deciziile fiind legal emise în raport de acțiunea principală, iar cererea de chemare în garanție fiind corect respinsă deoarece în cauză nu există temei pentru ca societatea chemată în garanție să răspundă pentru obligațiile stabilite în sarcina reclamantei-recurente.

Primul aspect de nelegalitate invocat nu este fondat și nu poate fi reținut.

Apărarea invocată în recurs privește faptul că reclamanta-recurentă nu a avut calitatea de reprezentat fiscal al societății rezidente în SUA, persoană juridică străină și că în consecință în cauză nu erau îndeplinite față de recurenta-reclamantă condițiile prevăzute de art.30(1) și 84) din Codul fiscal în forma în vigoare la data vânzării imobilului 1 octombrie 2007, pentru a se reține în sarcina recurente obligația de a reține impozitul calculat din veniturile plătite și de a calcula impozitul reținut la bugetul de stat.

Curtea apreciază că în mod corect prima instanță a apreciat că recurenta nu a avut niciodată calitatea de reprezentant fiscal al societății rezidente în străinătate X deoarece nu a dobândit această calitate expres sau tacit în baza contractului de asociere în participațiune din data de 25.04.2006, convenție sub semnătură privată în vederea realizării unei construcții, convenție care a încetat

prin actul adițional nr2007 prin retragerea din asociere a tuturor persoanelor fizice și juridice cu excepția persoanei juridice străine, care a devenit singura proprietară a structurii construcției.

La data închirierii contractului de vânzare cumpărare autentificat sub nr.XX 2007 pentru vânzarea construcției având ca părți vânzător – firma X și cumpărător – firma recurenta-reclamantă, chemată în garanție și nici o lată persoană fizică sau juridică nu aveau calitatea de reprezentant fiscal al societății americane și în consecință societatea recurentă în calitate de cumpărător, care a plătit prețul către o persoană juridică străină are obligația de a reține impozitul calculat din veniturile plătite și de a vira impozitul reținut la bugetul de stat.

În conformitate cu art. 30 alin.1 din Codul fiscal (în forma în vigoare la data vânzării, respectiv de 01 octombrie 2007) persoanele juridice străine care obțin venituri din proprietăți imobiliare situate în România sau din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română au obligația de a plăti impozit pe profit pentru profitul impozabil aferent acestor venituri, iar în conformitate cu alin.4 orice persoană juridică română sau persoana juridică străină cu sediul permanent în România, care plătește veniturile prevăzute la alin. (1), către o persoană juridică străină, are obligația de a reține impozitul calculat din veniturile plătite și de a vira impozitul reținut la bugetul de stat.

Drept urmare, așa cum corect a reținut și instanța de fond, fata de aceste dispoziții legale, recurenta - reclamanta avea obligația de a reține la sursa și a vira la bugetul statului impozitul calculat la suma plătită către firma .X. Inc.

Pentru neplata impozitului pe profit stabilit suplimentar la termenul prevăzut de lege 25.01.2008 au fost calculate majorări de întârziere în cuantum de Xlei.

În drept, sunt incidente prevederile art.30 alin.1, alin.3 și alin.4 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aplicabile la data efectuării tranzacției, respectiv data de 01.10.2007, potrivit cărora:

Venituri obținute de persoanele juridice străine din proprietăți imobiliare și din vânzarea - cesionarea titlurilor de participare :

"(1) Persoanele juridice străine care obțin venituri din proprietăți imobiliare situate în România sau din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română au obligația de a plăti impozit pe profit pentru profitul impozabil aferent acestor venituri.(...)

"(3) Orice persoană juridică străină care obține venituri dintr-o proprietate imobiliară situată în România sau din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română are obligația de a plăti impozit pe profit, potrivit art. 34, și de a depune declarații de impozit pe profit, potrivit art. 35. Orice persoană juridică străină poate desemna un reprezentant fiscal pentru a îndeplini aceste obligații.

(4) Orice persoană juridică română sau persoană juridică străină cu sediul permanent în România, care plătește veniturile prevăzute la alin. (1), către o persoană juridică străină, are obligația de a reține impozitul calculat din veniturile plătite și de a vira impozitul reținut la bugetul de stat"

Pct. 89¹, pct. 89² din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal:

"89¹. Persoanele juridice străine care obțin venituri din proprietăți imobiliare situate în România au obligația de a plăti impozit pe profit pentru profitul impozabil aferent acestor venituri.

În cazul vânzării de proprietăți imobiliare situate în România, profitul impozabil reprezintă diferența dintre valoarea realizată din vânzarea acestor proprietăți imobiliare și costul de cumpărare, construire sau îmbunătățire a proprietății, redus cu amortizarea fiscală aferentă, după caz. Valoarea realizată din vânzarea acestor proprietăți imobiliare se reduce cu comisioanele, taxele sau cu alte sume plătite, aferente vânzării.

89². În aplicarea prevederilor alin. (3) al art. 30 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care plătitorul de venit nu este o persoană

juridica romana sau un sediu permanent al unei persoane juridice străine, obligația plății și declarării impozitului pe profit revine persoanei juridice străine care realizează veniturile menționate la alin. (1) al art. 30 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv reprezentantului fiscal/împuternicitului desemnat pentru îndeplinirea acestor obligații.

In sensul alin. (4) al art. 30 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care plătitorul de venit este o persoană juridică română sau un sediu permanent din România al unei persoane juridice străine, aceștia au obligația declarării și plății impozitului pe profit în numele persoanei juridice străine care realizează veniturile menționate la alin. (1) al art. 30 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare."

Prin urmare, din coroborarea actelor normative invocate reiese ca .X. Inc este obligată să plătească impozitul pe profit rezultat din vânzarea construcției situate în .X., str. .X., sector .X..

Totodată, se reține faptul că prevederile legale mai sus enunțate stabilesc direct în sarcina persoanelor juridice străine care obțin veniturile din proprietăți imobiliare din România, obligația de a declara și plăti acest impozit în România.

În cazul în care nu are desemnat un reprezentant fiscal dacă plătitorul de venit este o persoană juridică română acesta are obligația declarării și plății impozitului pe profit în numele persoanei juridice străine care realizează veniturile din proprietăți imobiliare situate în România.

Pe cale de consecință, în mod corect, instanța de fond a reținut că recurenta-reclamantă avea obligația declarării și plății impozitului pe profit în numele Xc.

Al doilea aspect de nelegalitate invocat privind greșita stabilire a impozitului pe profit nu este fondat, în mod corect prima instanță apreciind în raport de actele depuse de părți. În ceea ce privește proba cu expertiza contabilă solicitată și în recurs ca motiv de casare cu trimitere spre rejudecare aceasta nu este utilă

soluționării cauzei, în condițiile în care toate obiectivele acestuia au legătură cu societatea chemată în garanție, care nu are calitatea de reprezentant fiscal sau debitor fiscal în rapoartele cu statul ale părților din contractul de vânzare cumpărare respectiv vânzătorul societății americană și cumpărătorul – societatea recurentă.

Față de cele expuse mai sus, Curtea în baza art.312(1) și (2) Cod procedură civilă va respinge recursul ca nefondat menținând ca legală și temeinică sentința pronunțată de instanța de fond.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de SCXSRL prin lichidator judiciar VX împotriva Sentinței nr.X decembrie 2014 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi X 2015

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X